

vernederende uur van zijn leven was geweest. En wat hem het felst kwelde: dat hij, al was het dan om zijn kleinkind, Silvia's heilige nagedachtenis had blootgegeven aan die vrouw.

Een tijdlang stond hij op den Lung 'Arno tegen de borstwering geleund, voor zich uitstarend met brandende oogen.

„Mijn arme, arme jongetje,” kreunde hij binnensmonds.

Binnen twee maanden kreeg Aurora haar eisch ingewilligd: scheiding \*), teruggave van haar bruidschat en een aanzienlijke maandelijksche toelage voor het kind.

Eerst nadat de rechter uitspraak had gedaan, liet zij iets over haar plannen los. Ze had besloten — tot ieders niet eindigende verbazing — te gaan verhuizen naar Milaan.

Het meest van zijn stukken was Lorenzo. „Naar Milaan...? En toch zit Servini in Rome...” zei hij maar, „wat moest ze in Milaan gaan doen?”

„En in Milaan, grootvader, daar is zóó'n Dom!”

Silvio sloeg zoo wijd mogelijk zijn armpjes uit, en met fonkelende oogen van de opwinding keek hij Renato aan.

„Wel tien maal zoo groot als de Dom hier. En hij heeft wel duizend torens, en die zijn allemaal van kant. En boven op het dak staat een beeld van echt goud. Maar van binnen is er niet veel aan, zegt moeder.”

„Zoo, zoo,” deed Renato afwezig, en liefkoozend gleed zijn blik over Silvio's zijzacht haar.

„En vader zegt,” fluisterde het ventje opeens, „dat het net andersom is. 't Is van buiten een roomtaart, zegt ie, en van binnen is hij prachtig!”

Dan, met een slim lachje:

„Maar ik begrijp best, waarom vader er zoo gekheid over maakt!”

Renato ruzzelde het dominee-spel nog eens goed door elkaar. Hij probeerde zich heen te zetten over de schrijnende pijn, dat hij zijn jongetje hier bij zich had voor de laatste maal.

„Ieder zes, Silvio!”

Silvio koos zorgvuldig zijn zes steenen, zette met een geleerd gezichtje ze in 't gelid, zag dan nieuwsgierig naar de geheimzinnige, zwart-ivoren achterkant van zijn grootvaders verschansing.

„Waarom hebben die zwarte achterkanten toch van die koperen moedervlekken, grootvader?”

Nu moest Renato lachen, of hij wilde of niet.

„Omdat negers altijd koperen moedervlekken hebben, Silvio,” antwoordde hij. Ze keken elkaar verstandhoudelijk in de oogen. Dan schaterde

\*) D.w.z., scheiding van tafel en bed. Volledige echtscheiding bestaat in Italië ook voor de wet niet.